

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky, JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **nezl. A. A.**, zastoupená zákonným zástupcem M. A., zastoupená JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem Hlinky 142a, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 8. 2008, č. j. 56 Az 70/2008 – 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna advokátky JUDr. Radany Pekárkové **se určuje** částkou 5 712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 25. 8. 2008, č. j. 56 Az 70/2008 – 26, zamítl žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 18. 4. 2008, č.j. OAM-227/VL-01-ZA09-2008, kterým nebyla žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Kasační stížnost ve věcech azylu může být přijata k věcnému projednání jen tehdy, jestliže přesahuje vlastní zájmy stěžovatele a rozhodování o ní umožní Nejvyššímu správnímu soudu zároveň plnit obecnější sjednocující funkci v systému správního soudnictví. K tomu dochází v případě, že důvodem podání kasační stížnosti je „...natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva

jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti soudů.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 – 41, dostupný na www.nssoud.cz). Takovým případem může být dle výše citovaného rozsudku také situace, kdy krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, či hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. především namítala nesprávné právní posouzení otázky důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

Ohledně možnosti udělení mezinárodní ochrany nezletilým žadatelům Nejvyšší správní soud již dříve judikoval, že „opustil-li žadatel o udělení azylu zemi původu před nabytím plné způsobilosti k právním úkonům, svědčí mu kromě jeho vlastních důvodů rovněž důvody pro udělení azylu uplatněné jeho zákonnými zástupci, a to i tehdy, dosáhl-li žadatel zletilosti před podáním žádosti o udělení azylu“ (podle rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 Azs 31/2007 - 58, publ. pod č. 1423/2008 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Azs 24/ 2008 – 73, dostupném na www.nssoud.cz, se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval problematikou možnosti pronásledování dětí vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu a možnosti udělení doplňkové ochrany v jejich případě, přičemž tento závěr vztáhl i na žadatele narozené až po opuštění země původu jeho zákonnými zástupci. V tomto rozsudku také uvedl, že si lze jistě představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. který se v zemi původu politicky profiloval), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti či dětem (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů. V případě stěžovatelky je Nejvyššímu správnímu soudu z úřední činnosti známo, že kasační stížnosti obou rodičů proti rozsudkům, jimiž byly zamítnuty žaloby proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany byly odmítnuty. Ministerstvo i soud nepochybily, pokud posoudily, že vzhledem k výsledku řízení u obou rodičů nelze předpokládat, že by stěžovatelka byla vystavena v zemi původu pronásledování v souvislosti s důvody, které uplatňovali v žádosti o udělení mezinárodní ochrany její rodiče.

Postavením vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval např. v rozsudcích ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 Azs 12/2008 - 98, dostupný na www.nssoud.cz, ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008 - 75, dostupný na www.nssoud.cz či ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 89/2007 - 67, dostupný na www.nssoud.cz, v nichž vyslovil závěr, že osoby hlásící se k tzv. čistému islámu nejsou v Kazachstánu

pronásledovány, diskriminovány ani nepřiměřeně trestány. Zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin považoval Nejvyšší správní soud za zcela legitimní, odůvodněný zájmem na ochraně bezpečnosti osob. Nejedná se tedy o výraz porušování lidských práv (náboženské svobody), resp. o pronásledování z náboženských důvodů. Osoba, která se tomuto požadavku nepodřídí, je pak vystavena oprávněné pozornosti státních orgánů. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 24/2008 – 73 také uvedl, že „je zjevné, že v případě stěžovatelovy rodiny tedy dochází k určité vnitřní kolizi mezi normami práva náboženství, které vyznávají, a normami práva světského, které jsou s prvně jmenovanými v rozporu, a které proto nejsou ochotni respektovat. K obdobnému konfliktu ovšem dnes může docházet (a nepochybně dochází – srov. nedávný spor o nošení muslimských šátků na francouzských státních školách) kdekoli na světě, evropské státy nevyjímaje. Přesun do jiné země, ve které proběhla odluka státu a církve, tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu problém stěžovatele a jeho rodiny neřeší, neboť primární postavení státu ve vztahu k církvím a náboženským společnostem, zpravidla včetně požadavku na jejich registraci, platí i zde.“

Stěžovatelka dále namítala vadu řízení spočívající v tom, že ministerstvo nevycházelo z aktuálního stavu v zemi původu. K jediné konkrétní námitce v tomto smyslu, navíc takto podrobně specifikované až v kasační stížnosti, a to, že ministerstvo vycházelo z informací o zemi původu, které nebyly aktuální (stěžovatelka zmiňuje zprávu MZV USA z března 2007), a že není zřejmé, zda a jaké zprávy ČTK vzalo ministerstvo v úvahu, je třeba uvést, že ze správního spisu vyplývá, že ministerstvo si opatřilo zprávu MZV USA z března 2007 o dodržování lidských práv za rok 2006, dále informaci MZV ČR č. j. 117038/2007 - LP ze dne 25. 5. 2007 a také aktuální informace z databáze ČTK. Stěžovatelka jako vlastní důvod pro udělení azylu, kromě zájmu na sloučení rodiny, uváděla obavu z odnětí rodičům po návratu do země původu. Z podkladů správního rozhodnutí, kterými se ministerstvo zabývalo, a ve vztahu k nimž své úvahy v rozhodnutí přezkoumatelně popsalo, mimo jiné vyplývá, že osobám, které pobývaly v zahraničí a žádaly tam o azyl, v případě návratu do Kazachstánu postih ze strany státních orgánů nehrozí. Zákon zaručuje právo emigrovat a právo vrátit se do vlasti a vláda tato práva v praxi obecně respektovala. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba vycházet z toho, že pokud shromážděné dostupné důkazy nejsou s to rozptýlit pochybnosti, že u žadatele nejsou dány azylově relevantní důvody, musí ministerstvo rozhodnout ve prospěch žadatele o udělení azylu (k tomu srov. rozsudek ze dne 20. 7. 2005, č. j. 2 Azs 109/2005 – 88, www.nssoud.cz). V daném případě si však ministerstvo nemuselo vzhledem k důvodům uváděným stěžovatelkou opatřit další podklady, neboť dospělo k závěru, že obava zákonného zástupce z odnětí stěžovatelky uváděná jako důvod udělení mezinárodní ochrany stěžovatelce je vzhledem k informacím o zemi původu neopodstatněná.

Nejvyšší správní soud se také v již citovaném rozsudku č. j. 3 Azs 24/ 2008 – 73, podrobně zabýval čl. 3 Úmluvy o právech dítěte ve vztahu k možnosti udělit nezletilému žadateli doplňkovou ochranu. V tomto rozsudku uvedl, že je na místě udělit doplňkovou ochranu nezletilému žadateli o azyl tehdy, pokud mu hrozí „reálné nebezpečí“ ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva (blíže k pojmu „reálné nebezpečí“ viz rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, dostupný na www.nssoud.cz), přičemž ze zpráv o zemi původu nevyplývá, že by v Kazachstánu takové „reálné nebezpečí“

hrozilo. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku dále uvedl, že „např. podle informací Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (kterého jistě nelze podezírat ze zaujatosti) z května 2006 nejsou nezávislí muslimové v Kazachstánu vystaveni žádné perzekuci ani nátlaku a neexistují ani žádné informace o tom, že by byli vystavováni pravidelným domovním prohlídkám, s výjimkou osob podezřelých ze členství v Hizb ut-Tahrir.“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na stížní námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost stěžovatelky nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byli-li návrh odmítnut.

Krajský soud stěžovatelce ustanovil zástupkyní advokátku a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. a v takovém případě platí odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 3 ve spojení s odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby po 2 100 Kč (převzetí věci a přípravě zastoupení včetně nahlížení do spisu a doplnění kasační stížnosti) a náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 912 Kč. Celková částka odměny tedy činí 5 712 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2009

JUDr. Eliška
Cihlářová
předsedkyně

senátu

